

V spomin.

Ljubezni pesem.

Priplavala s sladko je melodijo
 iz svetlih, prelepih nebes,
 ko bajno, pokojno žareli
 so milijoni zvezdnih očes . . .
 Ko mirno vasi so zaspale,
 zaspal je ves svet naokrog,
 ko sanjala cvetna poljana,
 ko molčal zeleni je log . . .
 Zvenela in trepetala —
 ljubezni je pesem skoz noč . . .
 srce na stežaj sva odprla
 in pila nebeško nje moč . . .

— — — — —
 In roka se roke je oklenila,
 oko zatopilo se je v oko . . .
 glasila se mehko je — pesem ljubezni
 in plavala širom čez tiho zemljo . . .

Kam zahajaš?

Kam zahajaš, solnce moje sreče,
 kaj, da srcu daješ že slovo?!
 Enkrat še v krasoto tvojih žarkov
 moje naj zamakne se oko!

Naj svetloba tvoja, moč ognjena
 trudno dušo spet mi oživi,
 enkrat še naj kerub s plamenico
 pot v kraljestvo tvoje razsvetli!

Sence padajo večerne, mračne,
 legajo na misli in želje . . .
 po svetlobi tvoji, solnce moje sreče,
 hrepeni mi žalostno srce!

Takrat . . .

Takrat na pota in samotne steze
se vsipalo je cvetje belo,
takrat nad poljem so škrjanci
se dvigali veselo . . .

Na lipah veje šepetale
so o pomladi in ljubavi,
črez svet krasan opojno pluli
cvetlični so pozdravi . . .

In moje misli bile so vesele
kot ptičice v zelenem gaju,
in moje misli bile so prelestne
kot mlade rože v maju.

In ptičice vesele — moje misli
tedaj so k tebi poletele,
prelestne misli moje — rože majske
so tebi se razcvele . . .

Sanje.

Na lahnih perotih prihajajo sanje,
ko zemlja zavija se v mrak,
ko poznega potnika v mračni daljavi
izgublja se trudni korak . . .

„Slonečo me v divana mehkih blazinah
objamejo ljube roké . . .
Očes dveh plamena, tak polna ljubezni,
gorita iz polutemé . . .

Za daljnimi gozdi umira ozarjen
in v večnost izgublja se dan . . .
večer se že sklanja na rosne vrtove,
na tiho vso širno ravan . . .

In kakor na večer pokojna priroda
tako sva pokojna midva,
ko nada poslednja — ko nada najslajša
umira v globini srca . . .

Ah, tesno na prsi privij me še enkrat,
tam zunaj, glej, cvete pomlad . . .
a jutri, že jutri grozijo viharji,
uničijo cvetje — in sad! —“

Kristina.

Romanca.

Po polju vije se bela cesta,
po beli cesti mladenka gre . . .
„Povej, povej, o deklica mlada,
kam tvoja pot v življenje gre! —“

„Povej, povej, o deklica mlada,
zakaj ti bled je lep obraz? —
Po polju hodiš v vesni zeleni,
latuje se žito — to lep je čas!“

O daleč niso več tisti časi,
in žitno polje se pozlati,
in daleč ni, in sad na veji
o solnčnih žarkih zakrvavi . . .

In daleč ni . . . In deklica mlada
brez svetega prstana mati boš . . .
Ne več deklè! A ljubi tvoj
ostane fant in bode mož! —

M. P. Nataša.

